

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 50203/12
Savo ORIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 13. svibnja 2014. godine u vijeću u sastavu:

gđa Isabelle Berro-Lefèvre, *predsjednica*,

gđa Julia Laffranque,

g. Paulo Pinto de Albuquerque,

g. Linos-Alexandre Sicilianos,

g. Erik Møse,

gđa Ksenija Turković,

g. Dmitry Dedov, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 3. srpnja 2012. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Savo Orić, hrvatski je državljanin srpskog etničkog podrijetla koji je rođen 1952. godine i živi u Topolovici. Pred Sudom ga je zastupao g. J. Jelić, odvjetnik iz Bjelovara.

2. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

1. Kaznena istraga

4. Dana 9. prosinca 1991. policija je podnijela kaznenu prijavu Županijskom državnom odvjetništvu u Bjelovaru protiv nepoznatog počinitelja radi kaznenog djela terorizma, navodeći da je dana 5. studenog 1991. došla do saznanja da se u kući u Topolovici nalaze dva leša. Policija je posjetila spomenutu kuću i našla dva leša identificirana kao Ljuban Orić i Mara Orić. Na mjestu događaja je izvršeno fotografiranje.

5. Po zahtjevu podnositelja, dana 15. prosinca 2000. Općinski sud u Grubišnom Polju proglasio je da su Ljuban i Mara Orić, roditelji podnositelja, preminuli 3. studenog 2001.

6. U dopisu od 22. kolovoza 2005. Županijsko državno odvjetništvo u Bjelovaru je prijavljeno djelo kvalificiralo kao ubojstvo i zatražilo od Policijske postaje Grubišno Polje dostavu informacija o razvoju istrage. Dana 31. siječnja 2006. Policijska uprava Bjelovarsko-bilogorska odgovorila je kako je zaključeno da su roditelji podnositelja ubijeni pod nepoznatim okolnostima za vrijeme vojne operacije.

7. Dana 9. studenog 2006. Policijska postaja Grubišno Polje ispitala je četvero ljudi, K.M., I.M., M.S. i J.S., koji su svi bili stanovnici Topolovice tijekom 1991. godine. Tvrdili su da je između kolovoza i studenog 1991. Topolovica bila okupirana od strane srpskih paravojnih formacija. Početkom studenog 1991. Hrvatska vojska ušla je u selo i odvela ih na drugo mjesto. Dok su odlazili, vidjeli su mnoge dijelove sela u plamenu.

8. Svjedok I.M. se vratio u selo tri dana poslije i ušao u kuću obitelji Orić, u kojoj je vidio mrtva tijela Ljubana i Mare Orić. Sljedeći put kad je posjetio selo kuća je bila djelomično izgorjela a krov se bio urušio.

9. Svjedok M.S. tvrdio je da je bio član Hrvatske vojske te da je 1. studenog, kada je njegovo selo Topolovicu preuzela Hrvatska vojska, vidio dva leša na krevetu u kući obitelji Orić. Prepoznao je Ljubana i Maru Orić. Ljuban nije imao vidljivih ozljeda dok je Mara bila ubijena vatrenim oružjem. Njegova majka, J.S., rekla mu je kako je Ljuban umro prirodnom smrću uslijed nedostatka lijekova. Maru je ubio nepoznati počinitelj kada je odbila napustiti selo zajedno sa Hrvatskom vojskom.

10. Svjedokinja J.S. tvrdila je da su srpske paravojne formacije koje su kontrolirale Topolovicu napustile selo krajem listopada 1991. Trećeg dana nakon njihovog odlaska Hrvatska vojska ušla je u selo. Dotični T.F. rekao joj je da je Ljuban Orić, koji je bolovao od leukemije, preminuo zbog nedostatka lijekova.

11. Policija je 7. i 10. ožujka 2008. ispitala J.V. i A.P., policijske službenike koji su proveli očevid u kući obitelji Orić u studenom 1991. J.V je naveo da su obje žrtve ubijene iz vatrenog oružja. Žena je pogođena u glavu i prsa. Nije bio siguran što se tiče muškaraca, ali je mislio da je on bio upucan u prsa. Pronašao je čahure metaka i tragove krvi. Također je fotografirao mjesto događaja. Nisu poduzimane nikakve druge radnje zbog rata koji je bio u tijeku. A.P. je naveo da su obje žrtve ubijene iz vatrenog oružja i da je kuća spaljena.

2. Upravni postupak

12. Točno neutvrđenog dana podnositelj zahtjeva je zatražio financijsku pomoć za obnovu kuće njegovih roditelja. Upravna tijela odbila su njegov zahtjev 2003. godine zbog toga što on nije prebivao u toj kući u vrijeme kada je šteta nastala. Podnositelj je isti zahtjev podnio 2005. godine. Taj je zahtjev odbačen jer je o istom zahtjevu već bilo odlučeno.

3. Građanski postupak

13. Dana 7. veljače 2007. podnositelj zahtjeva je, putem punomoćnika, podnio građansku tužbu protiv države Općinskom sudu u Grubišnom Polju, tražeći naknadu zbog smrti njegovih roditelja i uništenja njihovog vlasništva. Taj tužbeni zahtjev je odbijen 3. travnja 2007., a tu presudu potvrdio je Županijski sud u Bjelovaru 6. rujna 2007., te Vrhovni sud 9. travnja 2008. godine. Domaći sudovi utvrdili su da je tužba podnesena nakon što je već nastupila zastara potraživanja.

14. Podnositeljeva naknadna ustavna tužba odbijena je 9. svibnja 2012. godine.

15. Podnositelj je imao pravnog zastupnika tijekom čitavog postupka.

B. Mjerodavno domaće pravo

16. Mjerodavni dio Kaznenog zakona („Narodne novine“, br. 110/1997, 27/1998, 50/2000, 129/00, 51/2001, 111/2003, 190/2003, 105/2004, 84/2005, 71/2006, 110/2007, 152/2008, 57/2011, 125/2011, 143/2012 I 144/2012)) glase kako slijedi:

Članak 81.

“(1) Kazneni progon zastarijeva nakon:

- četrdeset godina za kaznena djela za koja se može izreći kazna dugotrajnog zatvora i kazna zatvora u trajanju dužem od petnaest godina,
- dvadeset pet godina za kaznena djela za koja se može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od deset godina,

- dvadeset godina za kaznena djela za koja se može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od pet godina,

- petnaest godina za kaznena djela za koja se može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od tri godine,

- deset godina za kaznena djela za koja se može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od jedne godine i

- šest godina za ostala kaznena djela.

(2) Kazneni progon ne zastarijeva za kazneno djelo genocida (članak 88.), zločin agresije (članak 89.), zločina protiv čovječnosti (članak 90.), ratnog zločina (članak 91.) te drugih djela koja ne zastarijevaju prema Ustavu Republike Hrvatske ili međunarodnom pravu.

(3) Ako je prije proteka rokova iz stavka 1. ovoga članka donesena prvostupanjska presuda, zastara kaznenog progona produljuje se za dvije godine.”

PRIGOVORI

17. Pozivajući se na članke 2. i 8. Konvencije, podnositelj zahtjeva je prigovarao je zbog ubojstva njegovih roditelja. Nadalje, prigovarao je stoga što kaznenopravni mehanizmi koji su primijenjeni u ovom predmetu nisu ispunili konvencijske standarde, te su nacionalne vlasti propustile istražiti eventualne etničke motive ubojstva njegovih roditelja, temeljem obveza proizašlih iz postupovnog aspekta članaka 2. i 14. Konvencije.

18. Podnositelj je također prigovorio temeljem članka 6. Konvencije da nacionalni sudovi nisu ispitali njegov zahtjev za naknadu štete.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 2., 8. i 14. Konvencije

19. Podnositelj zahtjeva je prigovorio da ubojstvo njegovih roditelja 1991. godine, koji su bili srpskog etničkog porijekla, predstavlja ratni zločin protiv civilnog stanovništva, a da učinkovita istraga o okolnostima njihove smrti nije provedena. Također je tvrdio da nacionalne vlasti nisu istražile moguće etničke motive njihovog ubojstva, navodno počinjenog od strane hrvatskih vojnika. Pozivao se na članke 2., 8. i 14. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 2.

„1. Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. Nitko ne smije biti namjerno lišen života osim u izvršenju sudske presude na smrtnu kaznu za kazneno djelo za koje je ta kazna predviđena zakonom.

...“

Članak 8.

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.”

Članak 14.

„Uživanje prava i sloboda koje su priznate u ovoj Konvenciji osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi, kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjeroispovijed, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili društveno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili druga okolnost.“

20. Sud će, kao gospodar pravne kvalifikacije činjeničnog stanja predmeta, razmotriti prigovore podnositelja zahtjeva na temelju članka 2. i 14. Konvencije.

1. Tvrđnje stranaka

21. Vlada je istaknula da su se sporni događaji dogodili 1991., dok je Konvencija u Hrvatskoj stupila na snagu 5. studenog 1997. godine, te je stoga dio zahtjeva koji se odnosi na činjenicu smrti podnositeljevih roditelja *ratione temporis* nespojiv sa odredbama Konvencije.

22. Što se tiče postupovnog aspekta članka 2. Konvencije, Vlada je istaknula da je istraga o smrti podnositeljevih roditelja trebala biti provedena unutar šest godina koliko je proteklo između njihove smrti i stupanja Konvencije na snagu u odnosu na Hrvatsku. U tom razdoblju trebale su biti poduzete sve relevantne istražne radnje. Mjere poduzete od strane domaćih vlasti prije 5. studenog 1997. nisu dovele do identifikacije počinitelja. Nije postojala „poveznica“ između smrti podnositeljevih roditelja i stupanja Konvencije na snagu, stoga kriterij Suda za nadležnost *ratione temporis*, kako je utvrđeno u presudi *Šilih (Šilih protiv Slovenije, [VV], br. 71463/01, § 163, 9. travnja 2009.)* nije zadovoljen.

23. Vlada je nadalje tvrdila da je podnositelj zahtjeva propustio iscrpiti sva dostupna domaća pravna sredstva. Vlada smatra da je podnositelj mogao podnijeti prigovore protiv pojedinačnih policijskih službenika ili zaposlenika državnog odvjetništva koji su bili zaduženi za istragu o smrti njegovih roditelja. Takvi prigovori mogli su dovesti do pokretanja disciplinskog postupka. Što se tiče zaštite protiv navodnih nezakonitosti u radu domaćih vlasti, Vlada je istaknula kako je podnositelj mogao tražiti odštetu od države sukladno Zakonu o sustavu državne uprave. Istaknula je

kako je Sud takvu kombinaciju pravnih sredstava prepoznao kao učinkovitu u predmetu *D.J. protiv Hrvatske*.

24. Vlada je također istaknula kako je ovaj dio zahtjeva podnesen izvan šestomjesečnog roka, te je stoga *ratione temporis* nespojiv s Konvencijom. Podnositeljeva ustavna tužba podnesena je isključivo u vezi sa građanskim postupkom radi naknade štete, a ne u vezi s postupovnim obvezama države sukladno člancima 2. i 4. Konvencije. Iz tog se razloga, odluka Ustavnog suda od 9. svibnja 2012. ne može smatrati konačnom odlukom u ovom predmetu u odnosu na podnositeljev zahtjev temeljem članaka 2. i 4. Konvencije. Od smrti njegovih roditelja 1991. godine podnositelj zahtjeva nije zatražio nikakve informacije o istrazi njihovog ubojstva.

25. Podnositelj zahtjeva nije podnio nikakve komentare o pitanju dopuštenosti njegovog zahtjeva.

2. Ocjena Suda

26. Sud ne treba razmatrati sve tvrdnje koje su stranke iznijele jer je zahtjev u svakom slučaju nedopušten zbog sljedećih razloga.

Poštivanje pravila o šest mjeseci

(i) Opća načela

27. Sud ponavlja da je svrha pravila o šest mjeseci promicati pravnu sigurnost i osigurati da predmeti u kojima se otvaraju pitanja temeljem Konvencije budu ispitani u razumnom roku. Nadalje, to pravilo treba zaštititi vlasti i druge osobe kojih se to tiče od dugotrajne neizvjesnosti (vidi predmet *Bayram i Yildirim protiv Turske* (odl.), br. 38587/97, ESLJP 2002-III, te *Bulut i Yavuz protiv Turske* (odl.), br. 73065/01, 28. svibnja 2002.).

28. Ako nema raspoloživih pravnih sredstava ili se ona smatraju nedjelotvornima, šestomjesečni rok u načelu teče od dana donošenja akta protiv kojeg se podnosi zahtjev (vidi *Hazar i drugi protiv Turske* (odl.), br. 62566/00, 10. siječnja 2002.). Međutim, posebne okolnosti mogu se razmotriti u iznimnim slučajevima kada podnositelj iskoristi naizgled postojeće pravno sredstvo i tek naknadno postane svjestan okolnosti koje to pravno sredstvo čine nedjelotvornim; u tom slučaju, prikladno je smatrati da rok od šest mjeseci počinje teći od dana kad je podnositelj prvi put postao svjestan ili trebao postati svjestan okolnosti koje pravno sredstvo čine nedjelotvornim (vidi *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (odl.), br. 46477/99, 7. lipnja 2001.).

29. U više predmeta u kojima se radilo o istragama smrti rodbine podnositelja koje su u tijeku, Sud je ispitao razdoblje u kojem je podnositelj mogao ili trebao početi sumnjati u djelotvornost nekog pravnog sredstva (vidi predmet *Şükran Aydın i drugi protiv Turske* (odl.), br. 46231/99, 26. svibnja 2005.; naprijed citirani predmet *Bulut i Yavuz*; naprijed citirani

predmet *Bayram i Yildirim; Kınış protiv Turske* (odl.), br. 13635/04, 28. lipnja 2005.; *Elsanova protiv Rusije* (odl.) br. 57952/00, 15. studenoga 2005.; *Frandeş protiv Rumunjske* (odl.), br. 35802/05, 17. svibnja 2011.; *Finozhenok protiv Rusije* (odl.), br. 3025/06, 31. svibnja 2011.; *Attalah protiv Francuske* (odl.), br. 51987/07, 30. kolovoza 2011.; *Deari i drugi protiv bivše jugoslavenske Republike Makedonije* (odl.), br. 54415/09, 6. ožujka 2012.; i *Gusar protiv Moldavije i Rumunjske* (odl.), br. 37204/02, 30. travnja 2013.).

30. Posljedično, u slučaju smrti od podnositelja rođaka se očekuje poduzimanje koraka kako bi pratili napredak istrage ili nedostatak napretka, te podnošenje svojih zahtjeva uz dužnu žurnost nakon što su postali ili trebali postati svjesni nepostojanja bilo kakve djelotvorne istrage (vidi predmet *Varnava i drugi protiv Turske* [VV], br. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 i 16073/90, § 158., 18. rujna 2009.). Isto tako, kada je vrijeme odlučujuće za rješavanje određenog predmeta, na podnositelju je da se pobrine da njegovi prigovori budu podneseni Sudu uz potrebnu žurnost kako bi mogli biti primjereno i pravično riješeni (naprijed citirani predmet *Varnava i drugi*, § 160.).

31. Iako se Sud suzdržao u definiranju određenog razdoblja za utvrđivanje kada je određena istraga postala nedjelotvorna u svrhu procjene isteka šestomjesečnog roka, pri utvrđivanju tog razdoblja Sud je uvažavao okolnosti pojedinog predmeta i druge čimbenike kao što su revnost i interes koji su pokazali podnositelji te primjerenost predmetne istrage. U vezi s tim Sud je u prethodno spomenutoj presudi *Varnava i drugi* napomenuo da će podnositelj, ako je nedostatak napretka ili djelotvornosti istrage očit, možda morati iznijeti predmet pred Sud u roku od nekoliko mjeseci ili, ovisno o okolnostima, u roku od najviše nekoliko godina nakon događaja, radi zahtjeva žurnosti. To je osobito bitno u predmetima nezakonite smrti u kojima je poznat točan trenutak smrti, te su neke osnovne činjenice javno poznate, zbog čega je nedostatak napretka ili djelotvornosti u istrazi očitiji (vidi naprijed citirani predmet *Varnava i drugi*, § 162.).

(ii) *Primjena prethodnih načela na okolnosti ovog predmeta*

32. Sud ponavlja da postupovni aspekt članka 2. Konvencije u okolnostima kakve postoje u ovom predmetu u načelu zahtijeva istragu temeljem koje se mogu otkriti i kazniti odgovorne osobe. Bitna svrha takve istrage jest osigurati djelotvornu primjenu domaćih zakona kojima je zaštićeno pravo na život i, u predmetima koji se tiču zastupnika države¹ ili tijela, osigurati njihovu odgovornost za smrti do kojih dođe pod njihovom

¹ zastupnik države (*engl. State agent*) – u smislu Konvencije odnosi se na sve one koji obavljaju određene poslove za državu u najširem smislu (npr. državni i javni službenici, državni i pravosudni dužnosnici itd.)

odgovornošću (vidi predmet *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 46477/99, § 69., ESLJP 2002-II).

33. U odnosu na tužbu radi naknade štete koju su podnijeli podnositelji, Sud napominje da su zatražili naknadu štete u vezi smrti svoga oca. Međutim, taj postupak u okolnostima ovog premeta nije bitan za postupovnu obvezu države temeljem članka 2. Konvencije te ne utječe na tijek šestomjesečnog roka (usporedi s predmetom *Narin protiv Turske*, br. 18907/02, § 48., 15. prosinca 2009.).

34. Slijedi da je relevantno domaće sredstvo za zahtjev podnositelja, kojim im se mogla ponuditi primjerena zadovoljština, bila kaznena istraga (usporedi s naprijed citiranim predmetom *Narin*, § 49.).

35. U ovom predmetu Sud napominje da je policija neposredno nakon spornog događaja 1991. godine poduzela početne korake kako bi istražila smrt podnositeljevih roditelja. Posjetili su kuću u kojoj su nađena tijela i fotografirali mjesto događaja (vidi paragraf 4. gore). Daljnji koraci poduzimani su u studenom 2006. kada je policija saslušala neke potencijalne svjedoke i nakon toga u ožujku 2008. kada je saslušala još dva potencijalna svjedoka (vidi paragrafe 7.-11. gore).

36. Na ovom mjestu Sud primjećuje da je ubojstvo podnositeljevih roditelja počinjeno tijekom rata u Hrvatskoj i da je u svom zahtjevu pred ovim Sudom podnositelj tvrdio da su njegove roditelje ubili hrvatski vojnici. Također je tvrdio da su ubijeni zbog njihovog srpskog etničkog podrijetla. Svi ti elementi mogli bi biti relevantni za klasifikaciju kaznenog djela kao ratnog zločina, koji nije obuhvaćen pravilom o zastari (vidi prethodno navedeni članak 18. stavak 14. Kaznenog zakona). Međutim, prethodno navedene tvrdnje podnositelja nisu dokazane, a Sud ne raspolaže dostatnim elementima da bi osporio način na koji su nacionalne vlasti klasificirale kazneno djelo. Međutim, bez obzira na to može li se ovo kazneno djelo klasificirati kao ratni zločin, prigovore temeljem članaka 2. i 14. Konvencije svakako treba odbaciti kao nedopuštene iz sljedećih razloga.

37. Sud ponavlja da se od podnositelja čiji su rođaci ubijeni može očekivati određena revnost i inicijativa u vezi s informiranjem o napretku istrage (naprijed citirani predmet *Bulut i Yavuz*). Po mišljeno Suda, budući da je podnositelj sin žrtava, od njega se očekuje da pokaže dužnu pažnju i poduzme potrebnu inicijativu u svrhu informiranja o napretku istrage (vidi naprijed citirani predmet *Varnava i drugi*, § 158., i naprijed citirani predmet *Narin*, § 45.). Ovo vrijedi bez obzira na to je li djelo pravno kvalificirano kao kazneno djelo ubojstva ili kao ratni zločin.

38. Sud napominje da se u ovom predmetu radi o nasilnoj smrti. Primjenjujući šestomjesečni rok za podnošenje zahtjeva u takvim slučajevima, sljedeća razdoblja između posljednjeg relevantnog postupovnog koraka nacionalnih vlasti i podnošenja zahtjeva Sudu smatrana su predugima: u naprijed citiranim predmetima *Narin*, *Aydin i drugi* te *Hazar* to razdoblje je bilo otprilike sedam godina, u predmetu *Bulut i Yavuz*

otprilike šest godina, dok je u ostalim predmetima bilo u rasponu od tri i pol godine do godine i osam mjeseci (u predmetu *Bayran i Yildirim* trajalo je tri i pol godine; u predmetu *Finozhenok* trajalo je tri godine; u predmetu *Deari i drugi* trajalo je dvije i pol godine; u predmetu *Elsanova* trajalo je dvije godine; a u predmetu *Gusar* godinu i osam mjeseci).

39. Podnositelj u ovom predmetu nije pokazao odgovarajuće zanimanje u praćenju tijeka ili napretka istrage (usporedi s naprijed citiranim predmetom *Narin*, §§ 31 i 46; te naprijed citiranim predmetom *Deari i drugi*, §§ 47.-50.). U razdoblju između prosinca 1991. i kolovoza 2005. što iznosi četrnaest godina nije bilo aktivnosti u kaznenoj istrazi i podnositelj na tu neaktivnost nije reagirao. Nadalje, razdoblje između zadnjih poduzetih radnji u kaznenoj istrazi o okolnostima smrti podnositeljevih roditelja koja se dogodila 5. studenog 1991. i podnošenja zahtjeva Sudu 3. srpnja 2012. iznosi oko četiri godine i četiri mjeseca.

40. Uzimajući u obzir naprijed navedene okolnosti ovog predmeta, Sud zaključuje da je podnositelj zahtjeva davno prije srpnja 2012., kad je podnio zahtjev Sudu trebao postati svjestan, da nije bilo napretka u istrazi u razdoblju između prosinca 1991. i kolovoza 2005. i zatim opet poslije ožujka 2008. godine. Unatoč tome, podnositelj je podnio zahtjev Sudu više od četiri godine kasnije i za taj propust nije dao nikakvo opravdanje.

41. Iz navedenog slijedi da je ovaj dio zahtjeva podnesen izvan propisanog roka i da ga treba odbaciti u skladu s člankom 35. st. 1. i 4. Konvencije.

B. Navodna povreda članka 6. st. 1. Konvencije

42. Podnositelj zahtjeva prigovara odluci upravnih tijela o odbijanju njegovog zahtjeva za financijsku pomoć. Također prigovara da su nacionalni sudovi pogrešno utvrdili da je njegov zahtjev za naknadu štete podnesen nakon isteka zastarnog roka i da nije ispitan u meritumu. Poziva se na članak 6. st. 1 Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da sud pravično ... ispita njegov slučaj...“

1. Upravni postupak

43. Pod pretpostavkom da se na temelju Konvencije uopće može postaviti bilo kakvo pitanje u odnosu na taj postupak, Sud primjećuje da je zadnja odluka u tom postupku donesena 2003. godine, dok je zahtjev podnesen Sudu 3. srpnja 2012. godine.

44. Slijedi da je zahtjev podnesen izvan roka i da ga treba odbaciti u skladu s člankom 35. st. 1. i 4. Konvencije.

2. *Građanski postupak*

45. U svjetlu svih dokumenata kojima raspolaže, te u mjeri u kojoj su pitanja koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne ukazuje na bilo kakve povrede Konvencije. Slijedi da je taj dio zahtjeva nedopušten u skladu s člankom 35. st. 3(a) kao očigledno neosnovan te mora biti odbačen sukladno članku 35. st. 4. Konvencije (vidi *Bogdanović protiv Hrvatske* (odl.), br. 72254/11, 18. ožujak 2014.).

Iz tih razloga, Sud, većinom glasova,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
Tajnik

Isabelle Berro-Lefèvre
Predsjednica

© Ured zastupnika RH pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.